

Тамъ гдето въ широкото езеро тѣсниятъ островъ
бѣлѣе,

тамъ сѣнка на кула въ зелени води се чернѣе.
Огроменъ тамъ шумъ се понася надъ малкия градъ
и смѣсва се съ утрото младо. Безброенъ народъ
на малкия градъ презъ вратитѣ тѣлпи се. Шумятъ
тамъ хора, дошли отъ далеко. Кипи тамъ животъ.
Все повече хора прииждатъ. Тѣлпата
расте и расте. Все по-голѣмъ нейниятъ вѣкъ.
Затворникътъ скоро ще бѣде изведенъ.

На малкия градъ изъ вратитѣ следъ мигъ
излизатъ войници. Въ срѣдата убиецътъ бледенъ
върви, къмъ земята ликътъ му е сведенъ.

Утихва множеството, но почва въ сжщий часъ,
и въ глѣчката стогласна изниква силенъ гласъ:
«Той, той е! Тѣзъ пера, цвѣтята,
окоето тамъ подъ шапката позната!
На лесовѣтъ господарѣтъ ще намѣри миръ!»
Тѣй викаха отвсѣкжде безъ спиръ.
Расте, расте шумътъ — възбунени води,
когато приближава престѣпникътъ тѣлпата,
и тя до него сякашъ е облакъ въ небесата,
свѣтковица отъ него — оржие блести,
несчастникътъ — върви той, впихъ взоръ унилъ въ
земята.

Камбана прозвѣнтява. Мнозина тамъ се молятъ...

На езерния брѣгъ издига се могила,
на нея дългъ колъ и колело на кола,
наблизу планина, два върха устремила,
на най-високий връхъ се черквица бѣлѣе.
До черквичата малка тѣлпата вече стига,
сега отстѣпватъ всички; престѣпникътъ е самъ.
За сетенъ пѣтъ изведенъ вѣвъ тоя славенъ храмъ—